

Francesc Durà

Barcelona'92: objectiu de la pilota

Davant la celebració de la pròxima Olimpíada a Barcelona, la pilota basca ja ha estat considerada esport d'exhibició. Per a la gent que es mou dins l'àmbit de la pilota valenciana, aconseguir el mateix objectiu és peremptori. Significaria un pas important en la recuperació d'un esport que molts volien —i volen— anestesiat.

demostra la gran participació de pobles en tot tipus de competició, l'auge de les escoles de pilota i l'afluència de gent als trinquets i als carrers.

A nivell casolà, encara que no tot està fet, la pilota gaudeix de bona salut. Caldria que per donar-la a conèixer no deixàrem passar de buit l'oportunitat que tindrem a l'abast i que constituïm les olimpíades de Barcelona'92, on la pilota basca ja ha estat designada esport d'exhibició. ¿I per

què no la pilota valenciana també?

Dur la pilota valenciana a Barcelona'92 ha de ser un repte, no sols per a la Federació, sinó de tots els valencians, aficionats o no a aquest esport: de la mateixa manera que aconseguir que Barcelona fos seu de les olimpíades ha estat el fruit d'una tasca conjunta de molts estaments de la societat catalana i, fins i tot, de l'estat.

Per dur endavant aquest objectiu, cal comprometre

molta més gent que un reduït grup de federatius i trinqueters, que són els que han format la comissió anomenada «Pilota'92» i que ja ha donat els primers passos, tot oferint el projecte al conseller de Cultura, Cebrià Ciscar, i per extensió al president Joan Lerma.

Doncs bé. Pensem que ara és el moment perquè la Generalitat done suport moral, econòmic i de gestió, perquè de tot un poc —o un molt— caldrà posar en marxa, a més de cercar la manera d'obrir les fermes portes d'un organisme tan complex com ens sembla el Comitè Olímpic Internacional que presideix el català Josep Antoni Samaranch.

Sabem que tot això no resultarà fàcil i que un dels inconvenients que a primera vista pot sorgir, a part dels purament polítics, pot ser la manca d'instal·lacions adequades, a la ciutat de Barcelona, per jugar a pilota valenciana, perquè, si es fa l'esforç perquè el nostre esport autòcton siga conegut per tot el món, ha de ser amb les condicions més adients, la qual cosa seria impossible sense el bastiment, si més no, d'un trinet al lloc de l'exhibició olímpica. L'única manera de poder fer com toca la demostració és dins d'un recinte adequat, que després podria servir per a futures exhibicions, segons l'èxit i l'acollida que tingueren en l'Olimpiada.

Ara bé. Tot açò no sembla gens fàcil d'aconseguir. Els mecanismes que ho han de possibilitar han de posar-se en marxa al més aviat possible, tot implicant el major nombre de representants de la societat valenciana, oficials i privats, mitjans de comunicació i tot el que puga fer costat, perquè el projecte no és només d'uns pocs. La Federació i —sobretot— la Generalitat tenen la paraula. □

La pilota valenciana ha patit, al llarg de molts anys, la marginació, quan no el menyspreu dels sectors dominants de la societat valenciana i, fins i tot, la prohibició oficial («Se prohibe el juego de pelota en esta calle. El Alcalde»). Hi havia una llegenda negra que feia que estiguera mal vista i mai, fins a pocs anys, no ha rebut l'ajuda oficial que li pertocava. Ha estat, per tant, un esport autòcton que ha persistit perquè estava arrelat en el poble.

Afortunadament, les coses han anat canviant per a millorar; i des que arribà la democràcia i l'autonomia la pilota ha deixat de ser considerada com una perversió, per la qual cosa des dels ajuntaments i altres organismes oficials, com la Generalitat i les diputacions, s'han fet moltes coses per recuperar la tradició d'un joc que forma part de la cultura del nostre poble. S'han bastit trinquets i pistes de joc; s'han organitzat competicions; les autoritats es deixen veure pels trinquets de tant en tant; i la pilota diquem que ha estat «normalitzada» amb la creació d'una Federació Nacional de Pilota Valenciana, sota la dependència de la Generalitat valenciana, que li dóna suport econòmic.

En la Gala de la Pilota, celebrada el passat més de novembre, es van reunir al voltant de mil persones, per al lliurament dels trofeus i les distincions, amb l'assistència del president de la Generalitat, Joan Lerma, i el conseller de Cultura, a més d'altres autoritats. Això, que era utòpic deu anys endarrere, reflecteix ara una situació de vitalitat i clar ressorgiment d'un esport que estava adormit —més bé anestesiat— i que, només l'han empenyat un poc, s'ha posat en peu a velocitat considerable, com ho